

Sytyttimiä ja sammuttimia

anarkistit #EspanjanVallankumouksessa

CrimethInc.

Kesä 2011

Sisältö

1. Barcelona, kevät 2011: Odottamattoman tapahtuman kronologia	3
Tausta:	3
Vallankumous puhkeaa:	3
Kuihtuminen:	6
2. Valtauksen luonne	7
No mihin niin kutsuttu Espanjan Vallankumous sitten johti?	8
Huomio teknologiasta	13
Anarkistiset strategiat	13
Mitä opimme	16
Joitain lisäopetuksia:	17

1. Barcelona, kevät 2011: Odottamattoman tapahtuman kronologia

Tausta:

29. syyskuuta 2010: Suurimmat keskusliitot CCOO ja UGT, sekä antikapitalistinen CGT, anarkosyndikalistinen CNT (joka on jakautunut useampaan osaan) sekä muut pienet liitot järjestävät yleislakon protestiksi pankkituille ja työreformissa ehdotetuille leikkauksille. Monissa kaupunkikeskuksissa ja teollisuusalueilla lakkoon osallistutaan erittäin ahkerasti. Barcelonassa kadut puhkeavat rajuun mellakointiin. CCOO:n ja UGT:n mielenilmaukset puolestaan tapaavat olla symbolisia ja speaktaakkelimaisia. Molemmat järjestöt allekirjoittavat lopulta työreformin. Ennen lakkoa, tai pian sen jälkeen, reilut puolenkymmentä Barcelonan asuinalueita muodostaa naapuruston ”yhteiskunnallisia yleiskokouksia”.

28. marraskuuta 2010: Hallitseva sosialistipuolue häviää Katalonian vaaleissa oikeistolaiselle Convergencia i Uniólle, jonka retoriikka on kovan linjan poliisimyönteistä.

27. tammikuuta 2011: CGT, CNT:t ja COS (katalonialainen vasemmistolainen syndikaattien yhteenliittymä) järjestävät yleislakon Kataloniassa ilman suurimpia keskusjärjestöjä. Yleislakkoa kutsutaan myös Baskimaahan ja muualle Espanjaan. Lakko osuu yhteen työreformin hyväksymisen kanssa, jota sekä suurliitot että sosialistipuolue (joka on johtanut Madridin hallitusta vuodesta 2004) ovat olleet tukemassa. Joissain kaupungeissa lakko saa huomattavaa tukea kuljetus- ja tuotantotyöläisiltä, mutta yleisesti ottaen osallistuminen on vähäistä. Barcelonassa lakko saa taistelevaa näkyvyyttä palavilla barrikadeilla, sabotaaseilla, lakkovartioilla ja jatkuvilla mielenosoituksilla.

1. toukokuuta 2011: CNT:iden, CGT:n, COS:n, sosialististen indepesien (Katalonian itsenäisyysaktivistien) ja epämuodollisten tai ’mustan blokin’ anarkistien tukema Barcelonan antikapitalistinen vappuprotesti johdattaa tuhannet ihmiset rikkaiden asuinalueen symboliin, Sarrián kaupunginosaan, jossa mielenosoittajat polttavat roskiksia ja kalliita autoja, hajottavat arviolta sata pankkia, muoti- ja autokauppaa, maalaavat seiniin iskulauseita sekä heittävät poliiseja pulloilla ja maalipommeilla ennen hajaantumista niiden rajuun vastahyökkäykseen. Tunnelma on voitonriemuinen. Edeltävinä ja seuranneina viikkoina on poikkeuksellisen runsaasti sabotaasia ja hyökkäyksiä.

Vallankumous puhkeaa:

Sunnuntai 15. toukokuuta: Madridissa vasta perustettu foorumi Democracia Real Ya tai ”Aito Demokratia Nyt” (DRY) järjestää samanaikaisia protesteja kymmenissä kaupungeissa eri puolilla Espanjan valtiota. Protestit kutsutaan koolle Facebookissa, Twitterissä, Indymediassa ja sähköpostilistoilla. Tuona yönä Twitterin kautta leviää idea leiriytymisestä Madridin keskustaan Puerta del Solille. Malli on otettu Tahririn aukion valtauksesta Egyptissä. Myös muissa kaupungeissa keskusaukioiden valtaukset alkavat tuona tai seuraavana yönä.

Maanantai 16. toukokuuta: 80-100 ihmistä aloittaa illalla leiriytymisen Placa Catalunyaalle, Barcelonan symboliseen keskustaan, joka viimeiset kymmenen vuotta on ollut lähes yksinomaan turistialuetta. Kuten muissakin kaupungeissa, valtaus järjestyy yleiskokouksen avulla. Pieni joukko anarkisteja osallistuu myös. Tapaamisessa he torjuvat ehdotuksen allekirjoittaa Madridista tullut Aito Demokratia Nyt -manifesti. Myös monet muut ilmaisevat tarvetta Barcelonan leirin itsenäiselle kehittämiselle. Syntyy päätös, että leiri ei julkaise yhtenäisiä manifesteja, jotka

yrittävät puhua kaikkien osanottajien nimissä. Siitä huolimatta DRY-aktivistien laatimat yhtenäisyysperiaatteet – päätöksenteko puolueista riippumattomissa yleiskokouksissa, väkivallattomuus sekä yhtenäisyys los indignadosien, ”suuttuneiden”, kesken – ajetaan onnistuneesti läpi.

Tiistai 17. toukokuuta: Poliisi hyökkää Madridin valtausta vastaan varhain aamulla. Leirisä on noin 250 ihmistä, joita hakataan ja ahdistellaan, minkä lisäksi 19 otetaan kiinni. Toverit kuitenkin kerääntyvät vankilan edustalle, ja entistä suurempi ja energisempi joukko valtaa aukion takaisin. Barcelonan leiri kasvaa yli tuhanteen osanottajaan. Kuten muissa kaupungeissa, yleiskokous alkaa luomaan komiteoita hoitamaan erilaisia leirin perusrakenteisiin ja ideologisiin tarpeisiin liittyviä kysymyksiä; komiteoita ovat mm. ”laajentuminen”, ”viestintä”, ”sisältö”, ”yleiskokouksen valmistelu”, ”talous”, ”laki” sekä ”keittiö”. Päivän aikana DRY-aktivistit tekevät väkivallatonta kansalaistottelemattomuutta eri pankeissa. Sadat ihmiset nukkuvat aukiolla yön yli.

Keskiviikko 18. toukokuuta: Leiri päättyy useiden Barcelonan ilmaisjakelulehtien etusivulle. Nuo lehdet ovat trendiherkempiä ja tarttuvat kiistanalaisiin aiheisiin perinteisiä lehtiä hanakammin. Tähän mennessä jälkimmäiset ovat olleet hiljaa tapahtumista, mutta kun pullo on saatu auki, ne asettuvat kärkeen muovaamaan julkista mielipidettä niin sanotusta 15. toukokuuta tai 15M-liikkeestä. Yöllisessä cassoladassa(kattiloilla ja pannuilla tehtävä metelimielenosoitus) ja yleiskokouksessa Placa Catalunyan väkijoukko on 5000-10 000. Monet anarkistit, jotka ovat aiemmin pysytelleet poissa pro-demokratia -protesteista, joko halveksunnasta tai koska samaan aikaan oli muitakin protesteja, alkavat spontaanisti kerääntyä väkijoukkoon. Useat tuovat mukanaan mitä tahansa anarkistisia lentolehtisiä ja pamfletteja heillä on lojunut nurkissa, ja ne viedään nopeasti käsistä. Anarkistit suunnittelevat keskustelua demokratiasta seuraavalle päivälle, mutta eivät saa yleiskokouksen hyväksyntää.

Torstai 19. toukokuuta: 20 000 ihmistä osallistuu cassoladaan ja yleiskokoukseen, ja päivän aikana tuhansia muita kulkee aukion läpi, tai hengailevat tekemässä musiikkia ja taidetta. Illalla jotkut anarkopunkkarit pystyttävät distron, joka toimii eri anarkistien kohtaamispaikkana. Ensimmäiset tuoreet anarkistikritiikit tilanteesta tulostetaan jaettavaksi (katso liitteet) sekä hiljattain katalaaninkielisessä anarkistilehti Terra Cremadassa julkaistut ajankohtaiset demokrati-aa ja väkivaltaa käsittelevät tekstit taitetaan lentolehtisinä jaettavaksi. Loppuillapäivästä alkaa keskustelu demokratian kritiikistä. Viitisenkymmentä kaikenlaista ihmistä kerääntyy kiinnostuneena osallistumaan. Meillä on CNT:ltä lainattu vanha megafoni, mutta monet puhujat ovat mieluummin käyttämättä sitä; näin ollen syntyy pieni yläraja osanottajien suhteen, sillä vain viitisenkymmentä lähimpänä olevaa pystyvät kuulemaan keskustelun aukion taustametelin yli.

Perjantai 20. toukokuuta: Anarkistit pystyttävät aamulla teltan, jossa jaetaan lentolehtisiä, julkisteita ja muuta kirjallisuutta. Valtauksen osanottajien kirjoittamia uusia kritiikkejä tulostetaan jakoon. Yhden komitean itse itsensä nimittänyt edustaja yrittää häätää anarkistien teltan sekä erään taidepainotteisen vallatun sosiaalikeskuksen teltan. Tekosyynä hän käyttää sitä, että aukio on varattu komiteoiden käyttöön. Iltakokous on pitkälti trotskilaisten ja pienten vasemmistolais-ten Katalonian itsenäisyyspoliitikkojen dominoima. Väkijoukko on paisunut aukion rajojen yli, eikä sitä voi enää laskea. Vaikka paikalla on tasokas äänentoisto, puolet aukion reunalla olevasta väestä ei voi kuulla yleiskokousta. Komiteoiden määrä on joissain laskelmissa noussut 17:ään, ja myös alakomiteoita on useita. Merkityksellinen osallistuminen viralliseen rakenteeseen käy yhä mahdottomammaksi.

Sunnuntai 22. toukokuuta: Kunnallisvaalit. Sosialistipuolue menettää enemmistönsä; seuraavana vuonna ne tullevat häviämään Madridin konservatiiviselle kansanpuolueelle. Joka tapauk-

nessa, molemmat näistä suurimmista puolueista menettävät suunnattoman määrän perinteisiä äänestäjiään. Äärioikeistolaiset ja fasisitiset puolueet kasvattivat ääniosuuttaan, vaikka jäivätkin verrattain pieniksi. Kataloniassa vasemmistolaiset itsenäisyyspuolueet ja muut laitavasemmiston puolueet kasvattivat ääniosuuttaan huomattavasti, ja pääsivät valtaan joissain kaupungeissa. Baskimaassa hiljattain laillistettu baskien itsenäisyyspuolue Bildu sai merkittävän voiton ja tuli alueen toiseksi suurimmaksi puolueeksi. Suurin voittaja oli nukkuvat, joidenka osuus vaihteli alueesta riippuen kolmanneksesta puoleen. Lisäksi tyhjien tai hylättyjen äänten määrä kaksinta jopa kolminkertaistui, ja oli noin 5%. Messi, Shakira ja ”mi puta madre” saivat ennätysmäärän ääniä. Placa Catalunyalla väkijoukko pysyi uskomattoman suurena, mutta toisin kuin aiempina päivinä, tunnelma oli enemmän kuin maalaismarkkinoilla, kun monet tulivat uteliaisuuttaan äänestyspaikoilta katsomaan mitä on meneillään.

Maanantai 23. toukokuuta: Valtaukset jatkuvat eri puolilla Espanjaa, vaikka ne alkavatkin kutistua. Barcelonassa cassolada lyhenee puolestatoista tunnista puoleen tuntiin. Yleiskokoukseen osallistuu 5000-10 000 ihmistä, mikä on suunnilleen saman verran kuin ensimmäisenä keskiviikkona. Itseorganisoitumisen alakomitean ehdotus yleiskokouksen hajauttamisesta ja autonomisten päätöksentekoprosessien kunnioittamisesta saa äänestyksessä ylivoimaisen kannatuksen. Kolmisenkymmentä pääosin trotskilaista kuitenkin äänestää ”lisäkeskustelun” puolesta, ja esitys palaa takaisin komiteaan, sillä massiivisessa yleiskokouksessa keskustelu on mahdotonta.

Tiistai 24. toukokuuta: Placa Catalunyan leiri on päivän aikana hyvin pieni, mutta kaikki fyysiset rakenteet (tietokonepiste, äänentoisto, keittiö, puutarha, teltat) pitävät huolen sen jatkuvasta läsnäolosta. Yleiskokoukseen osallistuu puolet vähemmän väkeä kuin edellisenä päivänä. Tässä vaiheessa anarkistit ovat tulostaneet ja jakaneet ainakin 20 000 lentolehtistä, pamflettia ja julistetta, jotka on kaikki maksettu anarkistiteltalla kerätyillä lahjoituksilla.

Keskiviikko 25. toukokuuta: Lukumäärät ovat samoja kuin edellisenä päivänä. Jotkut aktivistit alkavat rakentamaan majoja Placa Catalunyan puihin häädön vaikeuttamiseksi. Clotin asuinalueella naapuruston yleiskokous järjestää avoimen toritapaamisen, johon osallistuu 150 kaikenikäistä ihmistä. Keskustelujen, väittelyjen ja aivoriihien jälkeen tapaaminen päättyy cassoladaan. Myös muut asuinalueet alkavat tehdä samaa, ja välillä osallistuvat leikkauksia vastaan mieltä osoittavien paikallisten sairaala- tai koulutustyöläisten protesteihin.

Perjantai 27. toukokuuta: Puoli seitsemältä aamulla arviolta 300 mellakkapoliisia tulee ”siivoamaan” Placa Catalunyan ”hygienisistä syistä” sekä poistamaan mahdollisesti vaarallisen aikeneksen ennen seuraavan päivän Mestareiden Liigan finaalia Barcan ja Manchesterin välillä, joka näytetään aukiolla suorana lähetyksenä. Noin kaksisataa ihmistä nukkuu aukiolla häädön aikaan. Kokous kutsutaan koolle; tietyt aktivistit käyttivät samaa taktiikkaa keskittääkseen ja rauhoittaakseen 500 ihmistä merkittäväällä valtauksella Barcelonassa tammikuun yleislakon aikaan, minkä takia poliisi pystyi helposti tyhjentämään alueen ja ottamaan ihmiset kiinni. Luullessaan häädön alkaneen, kymmenet tuhannet ihmiset vellovat keskustaan saartamaan poliisia. Työntekijät lastaavat kaikki aukion tavarat kuorma-autoihin. 35 kuorma-autoa täyttyy teltoista, pöydistä, tuoleista, makuupusseista, tietokoneista, keittiötarpeista, kirjallisuudesta, äänentoistosta ja muusta. Mielenosoittajat yrittävät estää rekkoja lähtemästä, mikä saa poliisin hyökkäämään. Dogmaattiset pasifistit yrittävät pakottaa jokaisen istumaan alas ja pitämään kylttejä, joissa lukee ”väkivallatonta vastarintaa”. Ne pakottavat fyysisesti joitain istumaan alas, ja syyttävät siitä kieltäytyviä soluttautujiksi. Sadat maassa istuvat ihmiset joutuvat poliisin hakkaamiksi. Ajan myötä yhä useammat ihmiset nousevat jaloilleen, joko torjuakseen äärimmäisen pasifismin tai vain pystyäkseen liikkumaan paremmin vastustaessaan poliisia. Kun poliisi joutuu toistuvasti

väkijoukon saartamaksi, ne ampuvat kumiluoteja lähietäisyydeltä. Ihmiset alkavat heittämään kyttiä muovipulloilla, roskilla, vedellä ja mehulla, sekä joissain tapauksissa myös kivillä. Pasifistit muodostavat ihmisketjun suojelemaan poliiseja, mutta väkijoukko lopulta puskee niiden ohitse ja vyöryy poliisien päälle, mikä pakottaa poliisit pois aukiolta ja tukkii lähikadut. Keskustaan on kokoontunut ehkä noin 50 000 ihmistä ja tunnelma on voitonriemuinen. 121 on loukkaantunut, ja monilla on luunmurtumia. Yhden kerrotaan menettäneen silmän ja toisen menettäneen kuulonsa toisesta korvasta. Yhden henkilön keuhkojen ja pernan sanotaan puhjenneen alle kahdesta metrillä ammutusta kumiluodista. Hänet viedään sairaalaan kriittisessä tilassa; jälkeinpäin hänestä ei saada luotettavaa tietoa. Kiertää huhuja siitä, että portugalilainen mielenosoittaja olisi kuollut Barcelonassa.

Lauantai 28. toukokuuta: Jalkapallofanit kokoontuvat Mestareiden Liigan finaaliin. Normaalisti Placa Catalunyaalla on jättimäinen näyttö, mutta valtauksen takia se asennetaan toisaalle kaupungin keskustaan. Media on huolissaan yhtenotoista mielenosoittajien ja jalkapallofanien välillä, ja huhuja kiertää natsien aikeista soluttautua sekaan ja hyökätä aukiolle. Pasifistit muodostavat ihmisketjuja sulkemaan aukion sisäänkäynnit. Jalkapallofaneja ei päästetä paikalle. Pasifistit katsovat kun fanit tappelevat poliisien kanssa, ja hurraavat fanien joutuessa pidätetyksi. Edes nuorisoa ei päästetä aukiolle turvaan. Pasifistit yrittävät hiljentää poliiseille huutavat anarkistit. Tämän päivän jälkeen monet anarkistit lopettavat valtauksen osallistumisen, tai siirtyvät asuinalueille.

Kuihtuminen:

Sunnuntai 29. toukokuuta: Valtauksset ovat jatkuneet muissa isoissa kaupungeissa, kuten Sevillassa ja Valenciassa, mutta ne ovat olleet DRY-aktivistien monopolisoimia; avointa keskustelua ja osallistujia on vähän. Sevilla yöllisissä tapaamisissa on vain noin 200 ihmistä, ja päivän mittaan paikalla on hädin tuskin viisikymmentä ihmistä.

Keskiviikko 1. kesäkuuta: Placa Catalunyaan yleiskokous on kutistunut tasaiseen tuhanteen osanottajaan joka ilta. Teltat, keittiö, puutarha ja poliisin varastama äänentoisto on korvattu uusilla. Päivän mittaan paikalla hengaa muutaman sata ihmistä. Asuinalueilla avoimet tapaamiset ja cassoladat alkavat kerätä virtaa. Jotkut asuinalueet alkavat sulkea katuja, ehdotus, joka oli yleiskokouksessa aina liian kiistanalainen. DRY-aktivistit vaativat joillain asuinalueilla, että paikalliskokousten täytyisi olla alisteisia Placa Catalunyaan yleiskokoukselle, mutta ne eivät saa kannatusta. Ehdottoman väkivallattomuuden yhtenäisyysperiaate hylätään joissain paikoissa. Clotissa avoimeen yleiskokoukseen osallistuu 200-300 ihmistä, ja uusia kylttejä asennetaan nimeämään aukio uudestaan ”Placa de l’Assembleaksi”. Avoimia yleiskokouksia ja cassoladoja järjestetään arvoilta noin kymmenellä muulla asuinalueella.

Torstai 2. kesäkuuta: Laitavasemmiston poliittinen puolue pystyttää pöydän Placa Catalunyaalle, mutta anarkistit ajavat heidät fyysisesti pois, mikä synnyttää yhtenoton pasifistien kanssa. Samaan aikaan pasifistit jatkavat pakistanilaisten katukauppioiden ajamista pois aukiolta eivätkä suostu tekemään samaa niiden yleisesti ottaen valkoisille kansalaisille, jotka ostavat olutta heiltä. Anarkistit aloittavat useita väittelyjä näiden pasifistien kanssa. Kaksi päivää myöhemmin ilmestyy ensimmäinen ei-eurooppalaisella kielellä kirjoitettu aukiolla jaettava lentolehtinen. Urdunkielisessä tekstissä pyydetään kauppiaita lopettamaan oluen myyminen aukiolla, sillä se vahingoittaa valtauksesta välittyvää kuvaa.

Sunnuntai 5. kesäkuuta: Toverit Madridissa kertovat sikäläisen valtauksen olevan koko lailla loppuillaan. Monet nistit vetävät hihaan aukiolla. Saattaa olla, että poliisi on rohkaissut heitä menemään sinne tai he vain ottavat hyödyn irti autonomisesta alueesta. Natsit ovat useampaan otteeseen yrittäneet liittyä yleiskokoukseen ja mielenosoituksiin. Huhuja kiertää siitä, että DRY:n perustajat Madridissa suunnittelevat fooruminsa muuttamista poliittiseksi puolueeksi syksyn vaaleja varten. Barcelonassa anarkistit järjestävät keskustelun kritisoimaan Placa Catalunyaalla pakotettua väkivallattomuutta. Tuona iltana yleiskokous päättää purkaa leirin, mutta pitää infopöydät ja komiteateltat auki päivällä. Suunnitelmia tehdään Katalonian parlamentin saartamiseksi 15. kesäkuuta ja suurmielenosoituksen järjestämiseksi 19. kesäkuuta. Pääorganisaattorit suunnittelevat turvaketjua mielenosoituksen ympärille, jos siellä aletaan huutamaan väkivaltaisia iskulauseita.

2. Valtauksen luonne

Kun astuin aukiolle ensimmäistä kertaa, tiesin olevani kokemassa jotain ainutkertaista. Kukaan täällä ei ollut koskaan nähnyt mitään tällaista. Tuhannet ystävät ja muukalaiset pakkautumassa yhteen, julistamassa kiukkuaan, uhmaamassa lakia, kutsumassa vallankumousta. Olin aiemmin hädin tuskin käynyt Placa Catalunyaalla. Se tuntui olevan vain turisteille ja puluille. Nyt saatoin viettää siellä tuntikausia keskustelemassa kaikenlaisten ihmisten kanssa. Pakistanilainen pyysi minua kääntämään mitä tapahtuu. Nuori opiskelija kommentoi jakamaani lentolehtistä. Kaksi vanhusta väittelee demokratiasta ja parhaasta tavasta jatkaa taistelua.

Kun ihmiset näkivät minun jakavan lentolehtisiä, niitä suorastaan jonotettiin, ja ne loppuivat nopeasti. Ensimmäisen viikon aikana kaikki olivat innoissaan, kaikki janosivat epätoivoisesti uusia ideoita ja näkökulmia. Muutaman päivän aikana jaoimme tuhansia lentolehtisiä, joista monet olivat tuoreita ja varta vasten tähän tilanteeseen kirjoitettuja. Toisella puolen kaupunkia tai metrossa näin usein ihmisiä lukemassa kirjoituksiamme – ei vain silmäilemässä niitä, vaan lukemassa ajatuksella. Tuon ensimmäisen viikon aikana saatoin mennä mihin tahansa leipomoon tai kopioliikkeeseen ja pyytää ilmaista leipää tai halpoja kopioita ”aukiolle” ja saada vähintään sympaattisen vastauksen, sekä usein runsaasti ilmaista materiaalia.

Se mitä Barcelonassa koimme oli murtuma – ei niinkään valtion kontrollissa, etenkin kun katsotaan valtausliikkeen valitsemia demokraattisia muotoja, vaan ennen kaikkea ihmisten tunnepohjaisessa todellisuudessa. Yhteiskunta hylkäsi eristyssellinsä ja ilmaisi itseään fyysisesti keskellä aukiota, ja monet tunsivat sen läsnäolon ensimmäistä kertaa. He tunsivat kuinka eristyneitä olivat tähän asti olleet aukiolla, jossa he kohtasivat uudelleensyntymistä odottavan voiman, kollektiivisen voiman. Näissä ennenkokemattomissa olosuhteissa ihmiset saattoivat alkaa uskomään täysin uusien tilanteiden mahdollisuuteen.

Kun aiemmin antoi jollekin anarkistisen lentolehtisen, hän saattoi miettiä sitä hetken, se saattoi parantaa käsitystä anarkisteista, se saattoi ärsyttää, mutta joka tapauksessa se sulatettiin ai-noastaan mielipiteen tasolla – sillä kyse oli jostain hypoteettisesta, jostain epätodellisesta. Mutta kuullessaan keskustelujamme aukiolla tai lukiessaan pöydällämme ollutta kirjallisuutta, ihmiset alkoivat todella keskustelemaan: ”Mutta jos hankkiudumme eroon kaikista poliitikoista, niiden tilalle tulee vain uusia.” ”Ei, nämä nuoret ovat oikeassa! Meidän täytyy päästä eroon niistä kaikista. Jos onnistumme hankkiutumaan eroon näistä ensimmäisistä, onnistumme hankkiutumaan eroon myös seuraavista!”

Ihmisten ulkomuoto ei enää määrittänyt heidän poliittista lokeroaan. Kaikista tärkeintä oli heidän rohkeutensa ja rehellisyytensä. Monta kertaa näin vanhuksia sättimässä nuoria punkkareita liiasta passiivisuudesta, tai työvaatteissa olleita ihmisiä ottamassa paljon aktivistihippejä radikaalimpia kantoja. Ja jokainen puhui todellisista mahdollisuuksista. Ainakin ensimmäisen viikon ajan ihmiset todella tarkoittivat sitä, kun he huusivat ”Aqui comença la revolució!” ”Tästä alkaa vallankumous!”

No mihin niin kutsuttu Espanjan Vallankumous sitten johti?

Muistan kuinka olin innoissani noiden ensimmäisten päivien aikana ja huusin kaverilleni: ”Tämä on meidän vallankumouksemme! Ei barrikadeja, ei mitään tuollaista romantiikkaa, mutta mitä voimme odottaa? Se on paskaa, mutta tiedämme jo tämän olevan maailma jossa elämme. Meillä on paljon työtä tehtävänä!”

Espanjan Vallankumouksen monimutkaisuudesta voi löytää paljon tuomittavaa. Kriittisen anarkistin olisi helpompi torjua koko juttu kuin ylistää sitä. Kun asiaa tarkastellaan kokonaisuutena, Barcelonan anarkistit onneksi kieltäytyivät valitsemasta helppoa tietä.

Virheiden pitkässä listassa kaikista merkillepantavinta on masentava teeskentely vallankumouksellisuudesta. Democracia Real Ya -aktivistit tekivät alusta asti parhaansa asettaakseen koko liikkeen ideologiseen pakkopaitaan. Etenkin Barcelonassa näihin aktivisteihin liittyi koko joukko pikkupoliitikkoja, etenkin Katalonian itsenäisyysväkeä, trotskilaisia sekä dogmaattisia pasifisteja, jotka kaikki koittivat saada oman siivunsa kakusta. Apuna niillä oli suuri joukko hyvää tarkoittavia ihmisiä, jotka yksinkertaisesti vain tuottivat uudestaan järjestelmän heille opettamia demokratian ja väkivallattomuuden arvoja, sekä huomattava joukko taitavia ja yhtä hyvää tarkoittavia aktivisteja globalisaation vastaisista tai opiskelijaliikkeistä – joukossa myös joitain anarkisteja – jotka vaalivat konsensuksen ja suoran demokratian prosesseja.

Tämä monimutkainen ihmiskasauma muodosti voimakkaan rekuperaatiokoneen, jota ei voitu tehdä vaarattomaksi millään yksinkertaisella tavalla. Mutta nyt alan mennä asioiden edelle.

Tämä DRY-manifestin esipuhe antaa hyvän kuvan heidän politiikastaan:

”Olemme tavallisia ihmisiä. Olemme kuten te: ihmisiä, jotka heräävät aamulla opiskelemaan, töihin tai löytääkseen töitä, ihmisiä joilla on perhe ja ystäviä. Ihmisiä, jotka työskentelevät kovasti joka päivä tarjotakseen paremman tulevaisuuden ympärillämme oleville ihmisille. Jotkut meistä pitävät itseään edistyksellisinä, toiset konservatiiveina. Jotkut meistä ovat uskossa, toiset eivät. Joilain meistä on selvästi määritellyt ideologiat, toiset ovat epäpoliittisia, mutta me kaikki olemme huolissamme ja vihaisia ympärillämme näkemästämme poliittisesta, taloudellisesta ja yhteiskunnallisesta tilanteesta: korruptoituneita poliitikkoja, liikemiehiä ja pankkiireja, mikä jättää meidät avuttomiksi, äänettömiksi.”

Democracia Real Ya onnistui loistavasti muotoilemaan keskinkertaisen politiikan, jota määrittäen populismi, uhrimentaliteetti, reformismi ja moralismi. Käyttämällä yleisiä arvolatautuneita termejä kuten ”demokratia” (hyvä) ja ”korruptio” (paha), ne loivat diskurssiansan, joka keräsi suunnattoman tuen kaikille heidän ehdotuksilleen ja samalla suuntasi huomion pois ehdotuksista, jotka menivät pidemmälle, elleivät sitten sisällyttäneet niitä väärässä muodossa. Heidän ilmaisemat minimivaatimukset pitivät sisällään vallankumouksellista kieltä ja erittäin suositun tunteen siitä, että ”me tulemme muuttamaan kaiken”, samalla kun se tarjosi asteittaiset vaatimukset, jotka periaattessa olivat hinnasto, halvasta kalliiseen, jolla ne myisivät itsensä. Se alkoi vaalilain uudistamisesta, jatkoi pankkiirien valvontaa kiristävään lainsäädäntöön ja kaikista

radikaaleimmassa ääripäässään vaati kieltäytymistä lainapakettien takaisinmaksusta. Kaikki oli rakennettu vallitsevalle hallitukselle suunnattuihin vaatimuksiin, mutta koristeltu populistisella kielellä. Näin ollen suosittu anarkistien iskulause *Ningú ens representa*, ”kukaan ei edusta meitä” väännettiin heidän ohjelmassaan tarkoittamaan: ”Kukaan nykyisistä vallanpitäjistä ei edusta meitä, mutta haluamme paremmat vallanpitäjät, jotka edustavat.”

Tämän tasapainon toteuttamiseksi niiden täytyi kuitenkin omaksua globalisaation vastaiselta liikkeeltä periytyvät epämääräisen antiautoritaariset organisoitumiskäytännöt, kuten avoimet yleiskokoukset sekä edustajien ja poliittisten puolueiden puuttuminen.

Ehdotukset, joiden keskeinen sisältö oli suorassa toiminnassa tai valtion ja kapitalismin torjunnassa, tehtiin nopeasti vaarattomaksi tässä ideologisessa kehyksessä. Edellämäinittua suvaittiin holhoavasti jonkinlaisena söpönä sivuprojektina reformistivaatimusten pääprojektien varjossa, ja jälkimmäiselle taputettiin, se liitettiin jo valmiiksi käytössä olleeseen retoriikkaan ja korruptoitettiin tarkoittamaan nykyisten poliitikkojen tai tiettyjen pankkiirien vastustamista.

Ainoa keino haastaa tämä yleisen raivon taivuttaminen oli keskittää kritiikki demokratiaan itseensä. Huomasimme nopeasti, että ajatus suorasta demokratiasta oli merkittävä teoreettinen este suojelemassa vallitsevaa edustuksellista demokratiaa, ja suoran demokratian aktivistit, myös anarkistit, olivat kriittinen silta loismaisten ruohonjuuripoliitikkojen ja heidän yhteiskunnallisen isäntäeläimensä välillä.

Barcelonan valtauksen neljäntenä tai viidentenä päivänä kävi käytännössä ilmeiseksi se mitä olimme jo teoriassa väittäneet: että suora demokratia luo edustuksellista demokratiaa; että sen tietyt piirteet (kampanjarahoitus, mandaatin kesto, yleiset kansanäänestykset) voidaan kyllä uudistaa, mutta demokratian kaikista keskeisimmät ihanteet ovat luonnostaan autoritaarisia. Aukion leirissä kaunista oli sen useat keskuksat luomiselle ja aloitteen ottamiselle. Keskuksen yleiskokous pyrki tukahduttamaan ne; jos se olisi onnistunut, valtaus olisi kuollut paljon nopeammin. Se ei onnistunut, ja osakiitos siitä kuuluu anarkistien puuttumiselle asioihin.

Keskuskokous ei synnyttänyt yhtään ainutta aloitetta. Sen sijaan se hyväksyi komiteoissa tuotetut aloitteet; mutta tätä prosessia ei pidä esittää positiivisena. Tämä hyväksyminen tarkoitti itse asiassa hyväksyttävyyden viemistä kaikilta niiltä päätöksiltä, joita tehtiin useissa paikoissa eri puolilla aukiota, mutta jotka eivät olleet osa virallisia komiteoita. Tämän tai tuon komitean edustajiksi itsensä nimittäneet tahot yrittivät useaan otteeseen tukahduttaa spontaaneja aloitteita, joilla ei ollut heidän hyväksyntäänsä. Toisinaan taas komiteat, fasilitaattorit ja sisäiset poliitikot rikkoivat keskuskokouksen päätöksiä, kun sillä keinolla saatiin edistettyä keskittämistä. Tässä ei ole kyse korruptiosta tai huonosta muodosta; *demokratia kumoo aina omat mekanisminsa vallan hyväksi*.

Aukiolla näimme kerta toisensa jälkeen yhteyden demokratian ja vainoharhaisen kontrollin välillä: tarve käyttää kaikki päätökset ja aloitteet keskipisteen kautta, tarve tehdä moninaisen valtauksen kaoottinen toiminta hyväksyttäväksi yhdeltä kantilta – valvomosta. Tällainen reaktio muistuttaa valtiota. Demokratia-aktivisteilla on pakottava tarve oikeuttaa sosiaalinen tilanne – jotka ovat aina kaoottisia – kun ne haluavat väkisin saattaa voimaan hienon uuden organisaatorakenteen; veronkerääjä, jolle kaiken taloudellisen toiminnan tulee olla näkyvää osuuden ottamiseksi; poliisi, joka haluaa panopticonin voidakseen tarkkailla ja rangaista. Huomasin myös, että monet erilaiset anarkistit eivät kyenneet näkemään kriittistä teoreettista eroa vastakohtien *edustuksellinen demokratia vs. suora demokratia/konsensus* sekä *keskittäminen vs. hajauttaminen* välillä, sillä molempien pariens ensimmäiset ja toiset termit ovat muuttuneet synonyymeiksi väärän käytön seurauksena. Tästä syystä olen päättänyt henkilökohtaisesti elvyttää termin ”kaos”,

sillä se on niin pelottavat termi, että kukaan nykyinen populistit ei pystyisi käyttämään ja väärinkäyttämään sitä, minkä lisäksi se on suorassa yhteydessä matemaattisiin teorioihin, jotka ilmaisevat suoraan sellaista muuttuvaa, ristiriitaista, jatkuvasti uudistuvaa ja päätöntä organisaatioita, jollaista anarkistit haluavat.

Käytyäni toisessa kaupungissa, jossa leiri oli käytännössä tappanut itsensä tylsyyteen, ymmärsin kuinka nämä antiautoritaariset konsensusaktivistit olivat myös osittain pelastaneet päivän Barcelonassa. Koska radikaaleina anarkisteina olemme niin äärimmäisiä kritiikissämme, meiltä puuttuu usein sosiaalinen vaisto; meidän on vaikea nähdä maailma ”normalisoidun” kansalaisen kantilta. Ja vaikka yllätti kaikki, se yllätti etenkin meidät. Vain harvat meistä oli käyneet paikalla valtauksen kolmanteen päivään, keskiviikkoon, mennessä, eikä suurin osa tullut ennen kuin torstaina tai perjantaina. Konsensusaktivistit olivat kuitenkin sen sydämessä alusta asti. Monet heistä olivat kokeneita keskustelun ohjaajia, koska he olivat osallistuneet globalisaation vastaisen liikkeen suuriin mobilisaatioihin, joten he olivat usein keskuskokouksen fasilitaattoreita. Ja koska he olivat silta ruohonjuuritason loispoliitikkojen ja massojen välillä, he toimivat myös anarkististen ihanteiden kilpenä, sillä he olivat toimijoita itsessään omine päämäärineen, jotka erosivat varsin paljon DRY-aktivistien tai trotskilaisien päämääristä.

Kaupungeissa, joista tämä aktivistiydin puuttui, DRY-aktivistit tai trotskilaiset yhdenmukaisivat leirit nopeasti, ja vimmaisesti tukahduttivat radikaalit ajatukset. Nämä leirit kuihtuivat nopeasti kuin kuivunut ruumis, jossa on enemmän loisia kuin isäntää. Barcelonassa puolestaan anarkistien asema ja läsnäolo hyväksyttiin alusta lähtien, ja yleisesti ottaen ruohonjuuri-politiikat joutuivat ainakin puheiden tasolla kannattamaan anarkistisia organisoitumisen ihanteita, mikä antoi radikaaleille anarkisteille enemmän tilaa työskennellä.

Yksi valtauksen epämiellyttävien piirre, joka lopulta sai monet anarkistit lopettamaan osallistumisen, oli väkivallattomuuden pakollisuus. Väkivallattomuus oli yksi DRY:n alkuperäisistä periaatteista, ja Barcelonan ensimmäiset antiautoritaariset osanottajat eivät joko yrittäneet tai eivät onnistuneet torjumaan sitä. Väkivallattomuudesta ei koskaan keskusteltu, mutta se sisällytettiin aina jokaiseen toimintaehdotukseen, joten keskuskokouksessa ollut valinta oli aina väkivallattomuus tai ei mitään. Alussa aktivistit toteuttivat muutaman väkivallattoman kansalaistottelemattomuuden. DRY ilmoitti 30. toukokuuta koko Espanjan valtion alueella toteutettavasta kansalaistottelemattomuudesta: tuolloin jokaisen tulisi nostaa 155 euroa pankkitililtään (155 = 15-5 tai 15.toukokuuta), ”rauhanomainen ja vähäinen teko, mutta riittävän riitaisa ja huomiota herättävä, että se osoittaa selvästi kuinka vihaisia ja vahvoja olemme, ja että olemme omistautuneita viemään tämän loppuun asti”, heidän sanojensa mukaan.

Mutta yleisesti ottaen toimintasuunnitelma oli olla tekemättä mitään, pysyä aukioilla, estää ihmisiä valtaamasta tai sulkemasta lähikatuja, ja puhua uudesta protestista 15. päivä seuraavaa kuuta. Kun anarkistit Barcelonassa levittivät lentolehtisiä valtauksen kolmantena päivänä, ne julkaisivat nopeasti tiedotteen, jota mikään yleiskokous ei ollut hyväksynyt, jossa sanottiin valtauksen olevan tiukan pasifistinen, ja että poliisi yrittää soluttautua siihen lietsomaan väkivaltaa; näin ollen kaikkien kelpo kansalaisten tulisi tuoda kameransa ja ottaa kuvia kaikesta ja kaikista.

Muistaakseni se oli ensimmäinen keskiviikko tai torstai, kun joukko aktivisteja ripusti aukion reunalla olleen rakennuksen seinälle suuren banderollin, jossa luki: ”Poliitikot, pomot, pankkiirit, CCOO UGT [isot ay-keskusjärjestöt] painukaa helvettiin.” Väkijoukko hurrasi riemuissaan. Kaksi päivää myöhemmin toinen ryhmä sulki kadun ja leikkasi auki osan jättimäistä mainostaulua toisen rakennuksen seinällä, minkä alta paljastui suuri spraymaalattu iskulause; jos muistan oi-

kein, siinä luki: ”kukaan ei edusta meitä!” Tällä toisella kertaa jotkut hurrasivat, mutta johtajiksi itsensä asettaneet yrittivät estää tapahtumat ja tuomitsivat sen väkivaltaisena.

Kun poliisi toteutti hygieniaoperaationsa perjantaina 26. toukokuuta, pasifistit pakottivat verbaalisesti tai fyysisesti kaikki istumaan alas ja pitämään kylttejä, joissa luki ”väkivallatonta vastarintaa”. Poliisi hakkasi mielenosoittajia vahingoniloisina, avasivat päät vuotamaan verta ja katkoivat käsiä. Muutaman kerran, kun ihmiset yrittivät viedä poliiseilta pamppuja, pasifistit juoksivat paikalle tuomaan rauhansanomaansa. Kun tuhansia uusia ihmisiä tuli vapauttamaan aukiota, poliisit hukkuivat massaan, joka puski kohti keskellä olleita kyttä, huusi niille ja heitti esineillä. Pasifistit muodostivat ihmisketjun suojelemaan poliiseja. Lopulta poliisit työnnettiin takaisin, mutta ne ehtivät viedä siivousoperaationsa loppuun, ja kuorma-autot kuljettivat varastamansa tavarat pois. Vaikka väkijoukko yleisesti ottaen puski pasifistien asettamien rajojen yli – ja ne eivät selvästikään tehneet sitä istumalla paikoillaan odottamassa lakitukiryhmää, kuten pasifistit olivat neuvoneet – väkivallattomuuden ideologit julistivat silti tilanteen voitoksi. He myös valheellisesti julistivat, että poliisi yritti häätää aukion, mutta joutui kukistetuksi. Tämän kaiken ei tulisi tulla yllätyksenä, sillä pasifistit ovat tehneet saman arabimaailman kapinoiden kanssa – ja rohkaisseet Obaman kaltaisia valtiomiehiä samaan.

Pahin päivä oli seuraava lauantai, kun pasifistit tekivät ihmisketjuja pitämään jalkapallofanit pois aukiolta sekä hurrasivat huligaaneja pidättäneille poliiseille. Samaan aikaan kun sairaalassa oli yhä kriittisessä tilassa poliisin kumiluodeista loukkaantuneita tovereita, nämä samat pasifistit ehdottivat osallistumista mielenosoitukseen, jossa poliisit protestoivat tulevia palkkaleikkauksiin.

Oli muitakin ongelmia. Aurinkolaseja kaupittelevat senegalilaiset maahanmuuttajat sekä olutta ja voileipiä kaupittelevat pakistanilaiset tulivat autonomiselle alueelle, jonka olimme aukiolle luoneet. Katukaupustelu, jos et ole riittävän rikas omaa kauppa tai kioskia varten, on Barcelonassa laitonta, ja kytilä on tapana viihdyttää itseään jahtaamalla ulkomaalaisia katukaupustelijoita. Kuvaan astuu Kanssaelämisen Komitea (KK). Se muodostamisen suorana tarkoituksena oli pitää huoli siitä, että *antisisterna* eivät voi tulla ja ottaa aukiota haltuunsa. Antisisterna on median termi, jolla alunperin kuvattiin anarkisteja epäpoliittisella ja delegitimovalla tavalla; sittemmin se on laajennettu talonvaltaajiin ja kaikkiin mhuin, jotka eivät mahdu hyväksyttävän demokraattisen mielipiteen rajoihin. Yleisessä käytössä sen lähestulkoon synonyymi gangsterille tai huligaanille. Tämän seurauksena ehdotus KK:n perustamiseksi voitti yleisen hyväksynnän keskuskokouksessa ennen kuin mitään keskustelua oli pidetty, ja huolimatta siitä, että monet aukiolla olleet ei-anarkistit pitivät kylttejä, joissa kritisoitiin median tapaa käyttää termiä ”antisisterna”.

KK-poliisi otti tehtäväkseen potkaista pakistanilaiset olutkauppiat pois. He oikeuttivat sen sillä, että ”ne häiritsevät ihmisiä” tarjoamalla olutta ostettavaksi muutaman minuutin välein, ja että he ”antavat huonon kuvan” leiristä (medialle). Useampaan otteeseen anarkistit haastoivat KK:n jäsenet, jotka usein kulkivat ympäriinsä nimilaput rinnassa radiopuhelinten kanssa, mutta turhaan. Huolimatta syytöksistä tekopyhyydestä ja rasismista, ne kieltäytyivät suoraan puhumasta ihmisille, joilla oli rahaa ostaa olutta, ja keskittyivät vain ajamaan pois ne ihmiset, joiden elanto perustui sen myymiseen.

Johtavien järjestäjien keskuudessa oli runsaasti legalismia. Ne yrittivät saada meidät ottamaan alas äänestämisen vastaiset kyltit, ja sanoivat niiden voivan olla tekosyynä leirin häädölle, vaikka koko valtaus oli räikeän laitton. Toisen kerran ne loistivat, kun jotkut aloittivat kaupunkipuutarhan aukiolla; ne valittivat siitä, että suihkulähteen ympärillä olleiden istutusten korvaaminen oli

”sivistymätöntä”. Asian saa oikeaan kehykseen, kun miettii Barcelonan *civisme* -lakeja, jotka ovat olleet aggressiivinen työkalu katukulttuurin tappamisessa ja turistien viihdyttämisessä. Aukion anarkistit joutuivat usein väittelemään legalistista mentaliteettia vastaan; asiaa auttoi se, että valtaus itsessään syntyi laittomasti. Tällä rintamalla saavutimme pientä edistystä; esimerkiksi puutarhaa ei tukahdutettu.

Ongelmia oli myös joidenkin nistien ja juoppojen kanssa, jotka olivat asettuneet aukiolle ja jatkuvasti ahdistelivat naisia tai kävivät jopa käsiksi. Pasifistijärjestäjät ja Kanssaelämisen Komitea yritti estää aukion feminististä yleiskokousta järjestämästä itsepuolustuskoulutusta ja hoitamaasta ongelmaa itse, vaan sen sijaan tarjoutuivat holhoavasti antamaan suojelua. Anarkistit olivat kovilla koittaessaan hoidella typerästi käyttäytyneet nistit ja juopot. Toisaalta olimme iloisia, että he hyödynsivät autonomista aluetta elääkseen muutaman viikon ilman poliisihäirintää. Toisaalta taas jotkut niistä käyttäytyivät tavoilla, jollaista emme sietäisi keltään; toisenlaisessa tilanteessa ainoastaan liberaalin syyllisyystunnon jäänteet olisivat estäneet meitä vetämästä niitä turpaan. Tilanne oli valitettavasti äärimmäisen monimutkainen: mikä tahansa väkivalta olisi saattanut synnyttää huomattavan yhteenoton pasifistien kanssa, jonka seurauksia olisi ollut mahdoton ennustaa. Mikä pahempaa, se olisi saattanut johtaa konservatiiviseen vastaiskuun, joka olisi voinut vahvistaa KK:ta ja lisätä kysyntää sen poliisityölle.

Kokonaisuutena tarkastellen aukiolla oli paljon arvokkaita juttuja. Se oli laaja, kaoottinen, itseorganisoitunut tila, jossa ihmiset tyydyttivät logistisia tarpeitaan – välillä virallisten kanavien kautta, välillä ei. Siellä oli kirjasto, puutarha, kansainvälinen käänöskeskus, isoilla helloilla ja aurinkokeittimillä varustettu keittiö sekä mihin tahansa aikaan muutama keikka, työpajoja, keskusteluja, sekä hierontapisteitä ja lukemattomia pienempiä keskusteluja ja kohtaamisia.

Ja oli uskomatonta kohdata laajempi anarkistiyhteisö. Havaita kuinka suurimmalla osalla tovereista oli sama ajatus tulla aukiolle, vaikka kaikista näkyvin sieltä tullut diskurssi oli vankan sosiaalidemokraattinen. Siellä tapaamamme toverit eivät aina kuuluneet pienryhmiimme, vaan osa oli ihmisiä joita emme olleet tavanneet aiemmin. Kokonaisuutena katsoen, toverit osoittivat vaikuttavaa sitoutumista, toiminnan ketteryyttä sekä hienostunutta ja terävää kritiikkiä. Kävi taas kerran selväksi kuinka vanha stereotypia anarkistighetosta on parhaimmillaankin vain puolittuus. Kun ensi kertaa koitti tilaisuus liittyä kollektiiviin ja kommunikoida muiden kanssa, suurin osa meistä oli siellä, vaikka se oli usein epämurkava tai jopa vihamielinen ympäristö. Se, että pystymme ylipäätään puhumaan ”anarkistighetosta” viittaa siihen, että olemme vähemmän eristyksissä kuin suurin osa ihmisistä. Yhteisöllisyytemme saa meidät erottumaan; ”ghetto” ei niinkään synny sisällä olevista asenteista kuin yleisen sosiaalisen eristyksen pakottamisesta kaikille muille. Barcelonassa tästä on tullut todellisempaa viimeisen muutaman vuoden aikana, kun monet anarkistit ovat ottaneet etäisyyttä perinteeseen, jossa taloja vallataan valtaamisen itsensä takia.

Se ei tapahtunut ihan hetkessä, mutta muutamassa päivässä monet meistä hylkäsivät rutiininsa ja heittäytyivät täysillä valtaukseseen – päivystystä kirja-pöydän takana, tekstien kirjoittamista tai etsimistä ja niiden kopioimista, keskusteluja ja väittelyjä, komiteoihin liittymistä sekä keskustelujen ja konserttien järjestämistä. Oli uskomaton tunne löytää niin monia rikoskumppaneita keskeltä epätavallista sosiaalista tilannetta, käyttää yöt keskustellen, väitellen ja analysoiden päivän tapahtumia, käyttää seuraava aamu tiedotteiden ja kritiikkien kirjoittamiseen, siestan aikana tulostaa ne ja mennä iltapäivällä takaisin anarkistiteltalle, jossa illalla jakaa tekstit sekä osallistua tapaamisiin ja yleiskokoukseen.

Väsytimme itsemme vääjämättä. Kreikan joulukuun 2008 kapinaan osallistuneiden kanssa juttellessa vaikutti siltä, että ihmiset saavuttivat fyysiset rajansa kolmessa viikossa. Ilmeisesti keskustelut ja tapaamiset ovat raskaampia kuin mellakat ja kyynelkaasu: monet meistä alkoivat palaa loppuun viikossa tai parissa. Monet niistä, jotka olivat aktiivisimpia ensimmäisen viikon aikana, korvautuivat asteittain jonkinlaisessa toisessa aallossa, jonka osanottajilla kesti vähän pidempään vakuuttua osallistumisen tarpeesta.

Huomio teknologiasta

Lukija on saattanut panna merkille, että internetistä katsottuna vaikuttaa ikään kuin ”#Espanjan Vallankumous” olisi perustunut lähes kokonaan Twitteriin ja Facebookiin, virtuaaliseen kommunikaatioon, jota en ole käsitellyt ollenkaan. Jos unohdetaan satunnaiset nörtit ehdottamassa maailman kaikkien ongelmien ratkaisemista virtuaalisella internetdemokratialla, vallankumouksen tuota osaa ei ollut edes olemassa minulle.

Ehkä tämä ei ole yllättävää, sillä minulla ei ole kännykkää enkä käytä Facebookia. Loppujen lopuksi, ne ovat vain välineitä sanan levittämiseksi, ja vaikka ne muuttavat maaperää, ne on tiettyllä tapaa turhanpäiväisiä. Minulle ei tuottanut vaikeuksia olla keskellä tärkeitä tapahtumia ja pysyä kartalla tapahtumista. Kännykän kanniskelu ympäriinsä olisi vain haaskannut aikaani ja tallentanut kaikki liikkeeni ja yhteydenpitiini poliisin seurattavaksi aikansa kuluksi. Viimeiset tuhannen vuotta on ollut tapahtumia, joissa ihmiset kerääntyvät spontaanisti yhteen yllättävän suurin joukoin. Sosiaalisen eristyksen kasvaessa informaatioteknologia auttaa ylittämään kasvia etäisyyksiä, mutta sillä on myös oma roolinsa tuon etäisyyden luomisessa.

Muistan keskustelun anarkistisessa sosiaalikeskuksessa Barcelonassa, jossa soitimme Skypellä egyptiläiselle anarkistille Tahririn aukiolla. Hän naurooi koko Twitter ja Facebook-jutulle, ja sanoi niiden olleen hyödyllisiä, mutta läntinen media oli liioitellut niiden merkitystä.

Anarkistiset strategiat

Keskusteltuani asiasta tovereiden kanssa lähes päivittäin viikkojen ajan, uskon että anarkistien kriittinen osallistuminen valtaukseseen oli oikea strateginen valinta. Ainoat virheemme löytyvät tasapainosta eri toimintamuotojen välillä.

Muutamalta alusta asti mukana olleet anarkistit olivat tärkeitä Democracia Real Ya -manifestin allekirjoittamisen estämisessä, sekä päätöksessä olla tekemättä yhtenäisiä manifesteja. Tämän ansiosta Barcelonan valtaus sai riippumattoman luonteen, kehittyi omien tarpeidensa mukaan ja oli näin eläväisempi. Sevillassa puolestaan Las Setasin valtaus allekirjoitti Madridin manifestin alusta asti, ei koskaan kehittänyt yhtä paljon moninaisuutta tai voimaa, ja menetti nopeasti kaiken. Ja Madridissa yleiskokous hyväksyi nopeasti lain, joka ei sallinut valtauksella mitään ideologisia tunnuksia tai ideologisia ryhmiä, millä onnistuttiin tehokkaasti estämään anarkisteja laittamasta omaa pöytää pystyyn propagandan levittämiseksi. Täten he olivat myös paljon näkyvämpiä, vaikka näkivätkin vaivaa osallistuakseen eri komiteoihin. Barcelonan saavutukset johtuvat osittain siitä, että jotkut anarkistit menivät mukaan protestiin ja valtaukseseen sen alusta lähtien, huolimatta vallinneesta epäilyttävästä demokraattisesta retoriikasta; ja että he eivät menneet vain pelinappulana, vaan taistelijoina tai aktivisteina, joilla on omat kritiikkinsä.

Kun useampia anarkisteja oli tullut paikalle keskiviikkona ja torstaina, käytiin umpikujaan päättynyt väittely: *osallistummeko yleiskokoukseen ja komiteoihin vai pysymmekö laidoilla?* Muu-

tama meistä oli sitä mieltä, että anarkistien paikka on aina laidoilla, ja roolimme on kumota keskus ja pitää huoli siitä, että laidat ovat elävämpiä, luovempia ja kiinnostavampia kuin keskus. Onneksi emme voittaneet tuota väittelyä, vaikka seuranneet tapahtumat osoittivat meidän olleen oikeassa. Lopulta kaikista ”radikaaleimmat” anarkistit osallistuivat eri komiteoihin, etenkin Sisältökomiteaan, jossa muotoiltiin minimivaatimuksia ja poliittisia ohjelmia. Anarkistien osallistuminen sai käytännössä tämän komitean hajoamaan, sillä komiteaa aiemmin hallinneet trotskilaiset ja sosiaalidemokraatit eivät mitenkään onnistuneet saamaan meiltä hyväksyntää populistisille ohjelmilleen. Tämän seurauksena komitea hajosi noin kymmeneen alakomiteaan: näitä oli muun muassa työ ja ympäristö, sekä ”Itseorganisoitumisen ja suoran toiminnan komitea”. Se ei estänyt trotskilaisia puhumasta Sisältökomitean nimissä ja yrittämästä väheksyä alakomiteoiden päätöksiä.

Itseorganisoitumisen kannattajat (anarkistit ja autonomistit) ja suoran demokratian kannattajat (radikaalit liberaalit) pakkautuivat samaan alakomiteaan; jälkimmäiset pitivät sitä tarkoituksenmukaisena, kun edellämainitut pitivät kyseisiä käsitteitä täysin vastakkaisina. Edellämainitut olivat tietenkin oikeassa, mutta molempien porukoiden yhdessäolo oli hyvä asia, sillä se mahdollisti keskustelun, levitti suoran demokratian kritiikin anarkistipiirien ulkopuolelle sekä antoi anarkisteille hyvää kommunikaatioharjoitusta. En halua kuulostaa ylimieliseltä, mutta itseorganisoitumisen kannattajat yleensä voittivat väittelyt, sillä demokraateilla oli pinnallisia ideoita ja yleisesti ottaen vähemmän kokemusta mistään kamppailusta.

Anarkistit saivat useita voittoja osallistumalla komiteoihin. Muutamassa tapauksessa muuttimme valtauksen muotoa; monissa tapauksissa järjestimme tehokkaita väittelyitä, selkeytimme analyysiamme sekä saimme yhteyksiä laajempaan antiautoritaariseen yhteisöön. Blokkasimme myös useita yrityksiä rauhoittaa tai neutraloida valtauksen kauneimmat puolet.

Joka tapauksessa, useimmat meistä ymmärsivät muutamassa viikossa, että olimme tehneet virheen laittaessamme niin paljon energiaa komiteoihin. Olimme tehokkaasti eristäneet anarkistiset ajatukset muutamaa hyödylliseen mutta verrattain pieneen paikkaan; olimme väsyttäneet itsemme päivittäisissä kokouksissa; ja olimme antautuneet virallisten organisaatorakenteiden viettelyksiin, jotka yleisesti ottaen osoittautuivat mahdottomaksi hajauttaa sisältä käsin. Samaan aikaan olimme toteuttaneet vain pienen osan valtauksen potentiaalisesta itseorganisoitumisesta. Tämä on ironista, sillä suurin osa meistä käytti runsaasti aikaa itseorganisoitumisesta puhumiseen asianmukaisissa komiteoissa.

Muutamissa tapauksissa uhmasimme keskuskokousta ja komiteoita järjestämällä asiat itse, aloittamalla projekteja pienryhmissä ja hoitamalla konfliktit projektien välillä tapauskohtaisesti. Pystyimme kirjallisuusteltan, järjestimme pari-kolme keskustelua, muutaman väittelyn, autoimme konsertin järjestämisessä sekä mielenilmauksen järjestämisessä läheisellä työpaikalla, joka oli erottanut raskaana olleen työntekijän. Jos olisimme laittaneet komiteoihin vain puolet nyt käytetystä energiasta, nuo asiat olisivat silti tapahtuneet, mutta olisimme voineet järjestää kymmenen kertaa enemmän epämuodollisia tapahtumia aukiolla, tehneet laidoista aidosti keskusta vahvempia.

Kävi niin, että anarkistiteltasta oli viikossa tullut paikka, jossa ihmiset lepäsivät kokousten välissä – tämä tarkoitti sitä, että meillä ei ollut niin paljoa spontaaneja keskusteluja satunnaisten ohikulkijoiden kanssa. Haluan vielä selventää, että laidat eivät olleet anarkistijohtajuutta odottanut eloton paikka. Siellä oli jo valmiiksi aktiivista toimintaa, pääosin hippien organisoimaa, mutta siinä oli vain vähän selkeän poliittista sisältöä; näin ollen se ei ollut niin konfliktihakuista ja sitä oli helpompi väheksyä työ/vapaa-aika tai kulttuuri/politiikka -kahtiajakojen kautta.

Valtauksen ensimmäisenä perjantaina, kun pystytimme kirjallisuutta levittäneen anarkistiteltan, jouduimme yllättäen tekemään tärkeän strategisen päätöksen. Joku jostain komiteasta tuli kertomaan meille, että aukio on varattu komiteoiden teltoille, joten meidän tulisi siirtyä reunalle, käytännössä jalkakäytävälle aukion sisäosien ulkopuolelle. Tyyppi oli erittäin fiksu ja käytti vakuuttavia perusteluja: jos jäisimme sinne, niin kaikki trotskilaiset ja stalinistit voisivat pystyttää omat telttansa, emmekä me haluaisi olla siitä vastuussa, emmehän?

Tuohon aikaan meitä oli paikalla vain kuusi ihmistä. En halua esittää itseäni mitenkään pääosan esittäjänä; jokainen omalta kantiltaan tarinaa kertova tulee muistamaan vastaavia tilanteita, sillä jokainen meistä teki suuria ponnisteluja noina päivinä. Mutta tosiasiaa kävi niin, että meitä oli vain kaksi, jotka vastustivat teltan siirtämistä, ja toinen oli valmis hyväksymään enemmistöpäätöksen. Seisoin voimakkaasti kantani takana: ketä kiinnostaa jos kaikki maailman pienet marxisti-leninistiset puolueet tulisivat paikalle? Komiteat ja viralliset rakenteet ovat paljon vaarallisempia. Lisäksi meillä oli täysi oikeus pystyttää telttamme, sillä emme ollut mikään jo olemassa oleva poliittinen puolue, vaan aukiolta syntynyt spontaani aloite. Suurin osa tuossa vaiheessa teltalla olleista ihmisistä ei ollut koskaan tehneet yhteistyötä missään projektissa, ja muutama meistä tapasi toisensa ensi kertaa aukiolla. *Velvollisuutemme anarkisteina ei ollut vain uhmata komiteoita ja avata aukiota kaikenlaisille aloitteille, mutta olisi vain hyvä, jos ne sen seurauksena yrittäisivät ajaa meidät pois yleiskokouksesta. Anarkisteina haluamme tehdä vallitsevat konfliktit näkyviksi, emme välttää niitä.* Antaa niiden yrittää ajaa meidät pois, ja katsotaan sitten mihin tämä demokraattinen vallankumous on menossa.

Väittelimme kasvokkain eri komissiokraattien kanssa. Välillä olimme mukavia, välillä raivoisamme, kunnes ne vakuutuivat tai väsähtivät. Rakensimme myös jonkinlaista yhteistä maaperää toisen teltan kanssa, jota ne olivat ajamassa pois. Teltan takana oli sirkus-squatin esiintyjänuoriso. Jos emme olisi voittaneet tuota pientä taistelua ja toteuttanut tarvetta hakea konfliktia *valtion lisäksi myös valtion sisältävien yhteiskunnallisten liikkeiden kanssa*, olisimme olleet pahassa altavastajan asemassa kaikessa mitä sen jälkeen seurasi.

Toiset strategiset päätökset olivat helpompia. Olimme kaikki yhtä mieltä siitä miten tärkeää oli haastaa järjestyksenpitäjät, kuten Kanssaelämisen Komitean ihmiset. Tarvittaessa aloitimme väittelyjä, mutta olimme valmiita sovintoon tai olemaan ystävällisiä, jos ne lakkasivat käyttäytymästä kuin kytät tai poliitikot; näin itse asiassa tapahtui muutama otteeseen.

Propagandaponnistelumme eivät myöskään tarvinneet mitään keskustelua, ja ne olivat verrattain mittavia. On mahdotonta sanoa kuinka monta lentolehtistä jaoimme, mutta se saattaa hyvinkin olla yli 30 000, sekä satoja pamfletteja ja julisteita. Yllättäen kaikki onnistuttiin rahoittamaan pöydällä olleella lahjoituspurkilla. Etenkin ensimmäisen viikon aikana ohikulkijat lahjoittivat runsaasti kolikoita ja jopa seteleitä, jotta pystyimme tulostamaan mukamas äärimmäistä ja vieraannuttavaa propagandaamme.

Viimeinen strateginen konflikti, jota lähdin tässä avaamaan, oli kokousten keskittämiseen osallistuneiden liittolaisten kritisointi. Kritiikkimme oli ajoittain kovaa, ja ne asettivat paineita useammallekin ystävyydelle, mutta uskon sen olleen erittäin välttämätöntä. Levittämällä laajalti syytöstä siitä, että keskuskokous on trotskilaiden ja vasemmistolaiden katalaanipoliittikojen manipuloima, laitoimme nuo ihmiset puolustuskannalle ja rajoitimme heidän toimintaansa. Sama lähestymistapa ei valitettavasti toiminut niin hyvin DRY-aktivistien kanssa, sillä niitä ei tunnettu ennalta ja ne olivat alusta asti koko homman keskiössä.

Samaan aikaan, kritisoimalla rajusti konsensusaktivisteja tämän manipuloinnin ja valtion uudelleenluomisen edesauttamisesta, teimme näkyväksi erittäin tärkeän konfliktin ja veimme poh-

jaa eri tekosyiltä, jotka piilottivat autoritaarisuutta prosessin ja tehottomuuden kysymyksiin. Konsensusaktivisteilla oli pääosin hyvät tarkoitukset, ja jotkut olivat itse asiassa tovereita, joten he olivat aidosti vastaanottavia kritiikille. Seuraukset yrityksistämme kritisoida heitä näkyvät tulevana kuukausina, kun he pohtivat omaa osallistumistaan tähän ilmiöön ja me jatkamme heidän kritisoimistaan. On välttämätöntä, että kaikki jotka haluavat vapautta, ymmärtävät mahdollisimman nopeasti, että demokratia täytyy tuhota kaikissa muodoissaan.

Mitä opimme

Voimme oppia useita asioita tästä kokemuksesta, ja monia opetuksia sulatellaan vielä.

Minulle ensimmäinen opetus on tämä: *enää ei voi olla mitään tekosyytä massakokouksille*, joita konsensuksen specialistit ohjailevat. Kollektiivisuuksien tuleminen yhteen on tärkeää; kun niin tapahtuu, se on tärkeää. Mutta aina massaorganisaation muoto, joka voi olla olemassa pakottamatta, on *encuentro*, kohtaaminen, jossa ihmiset puhuvat mitä heillä on mielessään tai jakavat ideoitaan tai kysyvät apua aloitteisiin, joita he ovat käynnistämässä ilman kenenkään lupia. Tämän kohtaamisen sisällä voi olla yksilöitä ja pienryhmiä, ihmisiä, jotka ovat mukana muodollisissa (ei-puolue)organisaatioissa tai epämuodollisissa federaatioissa tai miten vaan. Koko kysymys muodollisuudesta tai epämuodollisuudesta on harhautus – sillä ei ole väliä, kyse on henkilökohtaisesta mieltymyksestä. Anarkistiselta kantilta katsottuna ainoa välttämättömyys on siinä, että ei ole päätöksentekorakennetta, joka on hyväksyttävämpi kuin kaikki muut. Yhteiskunnallinen liike on pohjimmiltaan yhteiskunnan yritys syntyä uudestaan kapitalistisen vieraantumisen tyhjiöstä. Meidän ei tulisi takertua mihinkään yksittäiseen organisatoriseen muotoon voidaksemme täysin osallistua yhteiskunnalliseen liikkeeseen, sillä jokainen muoto tulee sulkemaan ulos tietynlaisia ihmisiä.

CNT:llä oli aiemmin tällainen rooli. Jos halusi osallistua kamppailuun Barcelonassa, joutui käytännössä tekemään töitä CNT:ssä, ja ne kusivat homman pahemman kerran. Olisi samanlainen virhe antaa hyväksyntä massakokoukselle, huolimatta siitä toimiiko se konsensuksen tai äänestämisen pohjalta, sillä riippuvaisuus kokousten ajasta ja paikasta, niiden kestosta, siitä onko riittävästi istumapaikkoja tai pääseekö paikalle pyörätuolilla, kaikki sulkee ulos joitain ihmisiä. Vaikka jos voisi suunnitella täydellisen kokousmuodon ja onnistuisi kelaamaan kapitalismia taaksepäin luomaan uudestaan proletariaatin, jossa kaikki menivät töihin ja nukkumaan samaan aikaan, se sulkisi silti porukkaa ulos, sillä jotkut ihmiset eivät vain kokousta, kun taas toisilla on suuret väkijoukot ja puhujantaidot verissä. Ainoa vastaus tähän on tunnustaa päätöksenteon rakenteiden ja järjestäytymismuotojen verkko yhtä hyväksyttäväksi, ja lopullisesti tuhota jako julkisen ja yksityisen välillä.

Toisekseen opimme taas kerran mitä tarkoittaa kunnollinen asioihin puuttuminen: *läsnäolo sekä kritiikki*. Läsnäolo tarkoittaa paikalla olemista, mutta se tarkoittaa myös osallistumista, tulemistä sekä materiaaliseksi että sisäiseksi osaksi sitä mitä on meneillään. Kritiikki tarkoittaa sitä, että aivoja ei jätetä kotiin sen takia, että pelätään joidenkin ihmisten pelkäävän anarkistisia ajatuksia; se tarkoittaa itsensä ilmaisemista ja kuuntelemista, sekä oman käytöksen arvioimista.

Minulla oli tilaisuus verrata omia kokemuksiamme epäonnistuneeseen anarkistien mukaantuloon toisessa kaupungissa, mikä vahvistaa tämän huomion. Jotkut toverit menivät leiriin pelkkänä karjana, ilman kritiikkiä. Toiset menivät provosoivasti, näsäviisastellen kaikesta ja kaikista, ja lähtemällä saatuaan huonon vastaanoton, päättäen olla tulematta takaisin, sillä kyseessä ei ollut

mukava tila heidän kannaltaan. Pistää silmään kuinka nämä kaksi lähestymistapaa ovat toisiaan täydentäviä. Molemmat perustuvat henkilökohtaisen epämukavuuden välttämiseen.

Joitain lisäopetuksia:

Ihmiset ovat tilannekohtaisia, eivät suvereneja. Kreikan kokemus tuntuu vahvistavan saman. Saattaa olla muutamia nietscheläisiä superihmisiä, jotka muodostavat poikkeuksen, mutta ihmiset eivät ole mielipiteidensä mukaan eläviä suvereneja yksilöitä. Sen sijaan ihmiset vastaa- vat tilanteisiin. Näin ollen ihmiset, joilla ei normaalina arkipäivänä ole aikaa anarkistitekstin lukemiseen, pysähtyvät lukemaan ja fantasioivat kanssasi valtion kaatamisesta, jos heidät sat- tuu tapaamaan spontaanin kollektiivisuuden odottamattomalla maaperällä. Seuraava kysymys pohdittavaksi on siinä kuinka pitkälle voimme tylsinä hetkinä kylvää siemeniä, jotka pysyvät ihmisten mielissä ja pystyvät itämään noiden ihmisten astuessa murtuman ennustamattomalle kentälle.

Yhteistyö eri libertaariporukoiden välillä oli elintärkeää. Pienryhmät saattavat olla yliarvostet- tuja: loppujen lopuksi ei ollut väliä sillä oliko anarkistitoveri yhtä mieltä kanssasi kysymyksessä proletariaatin olemassaolosta; enemmän oli väliä sillä pystyimmeko tulemaan toimeen ja kom- munikoimaan. Eri näkökulmien sekoittumisesta, eri strategioiden kehittämisestä ja erilaisten ih- misten mukaantulosta eri tavoilla oli suurta hyötyä. Anarkosyndikalistit näkivät suuresti vaivaa osallistuakseen useisiin komiteoihin, ja oli hauskaa ja opettavaista nähdä heidät osallistumassa samoihin yleiskeskusteluihin nihilististen ja insurrektionististen anarkistien kanssa. He toivat myös mukanaan CNT:n tärkeän tradition, joka teki kaikkien anarkistien osallistumisesta hyväk- syttävämpää.

Hajauttaminen ei ole sama kuin hajaannus. Massojen kokoontuminen yhteen paikkaan kuten Placa Catalunyaalle voi antaa meille tunteen kollektiivisesta voimasta, mitä hajaannuksesta ei löydy. Hajauttaminen, desentralisaatio, tarkoittaa sitä, että ei toimita yhdistävässä organisaatio- rakenteessa, josta löytyy keskitetyt solmukohdat. Kysymys on muodosta, ei mittakaavasta. Mo- net ihmiset, myös jotkut anarkistit, ymmärsivät väärin anarkistien ehdotuksen hajauttamisesta, kun he käsittivät sen ehdotuksena siirtää toiminta asuinalueille. Vaikka suurin osa anarkisteista ehdotti juuri sitä, on yhtä lailla mahdollista siirtää keskitetyt rakenteet kaikkiin naapurustoko- kouksiin, vain pienemmässä mittakaavassa. Onneksi syyskuun yleislakosta syntyneet Barcelo- nan naapurustokokoukset olivat jo valmiiksi onnistuneet estämään yrityksen keskittää ne yhdis- tävään, lakosta syntyneeseen kattorakenteeseen. Ne suosivat ennemmin itsemääräämisoikeut- taan. Tällaisina ne olivat suotuisaa maaperää anarkisteille, etenkin kun olimme jo valmiiksi osal- listuneet naapurustokokouksiimme. Ruohonjuuripoliitikkojen oli vaikeampi ottaa niitä haltuun, ja vaikeampi ajaa läpi ideologista yhtenäisyyttä, sillä meillä oli jo yhdistävä tekijä: asuimme sa- massa naapurustossa yhdessä, eikä meillä ollut mitään tarvetta teeskennellä, että ajattelimme kaikki samalla tavalla.

Kun ilmaisemme anarkistisia ajatuksia rehellisesti, nöyrästi ja intohimoisesti, saattaa käydä il- mi, että monet hiljaiset ovat jo valmiiksi osittain puolellamme. Arjen jatkumo ja yleiset arvot ovat meitä vastaan ja suosivat populisteja sekä demokraatteja, mutta anarkistiset ajatukset voittavat väittelyn lähes aina, sillä ne vetoavat vieraantumattomaan impulssiin vapaudesta, joka on ole- massa kaikilla joilla vielä on sydäntä. Näin ollen on tärkeää osallistua väittelyyn, kunhan se ei oikeuta virallisia poliittisia kanavia vaan tapahtuu tavallisten ihmisten kesken. Ei ole sattumaa,

että dogmaattiset pasifistit boikotoivat järjestämäämme keskustelua väkivallattomuudesta. Heitä ei kiinnosta keskustelu, vaan oman käytäntönsä pakottaminen muille.

Väkivallattomuus ei ole kulttuurinen erikoisuus, vaan aito vaara kaikkialla missä demokratia on olemassa. Luulin että Espanjan välimerellinen kulttuuri ja pitkä elävä historia voimakkaista taisteluista olisi aiheuttanut sen, että ongelmaa ei olisi väkivallattomuuden suhteen. Mutta muutaman vuoden aikana se on noussut esiin voimalla, joka vetää vertoja brittiläiselle tai yhdysvaltalaiselle pasifismille. Eikä nämä pasifistit yleisesti ottaen tule paikallisten historiallisten väkivallattomien taisteluiden perinteestä, kuten antimilitaristisesta liikkeestä. Sen sijaan ne ovat syntyneet puhtaasti demokraattisesta kehyksestä itsestään; nähdäkseni maaperää pedattiin suvaitsemalla vasemmistolaisista, demokraattisista ja oikeusperheistä diskursseja antagonistisissa liikkeissä viimeisen parin vuosikymmenen aikana. Rauhanomaisiksi identifioituvat ihmiset tulisi toivottaa lämpimästi tervetulleiksi kamppailuihimme. Väkivallattomuutta taas puolestaan täytyy halveksua kunnes se on synonyymi pelkuruudelle ja vasikoinnille, ja kunnes kunnan pasifistit hylkäävät laivan, jotta heitä ei koskaan enää sekoiteta poliisinrakastajiin. Jatkamalla kahtiajakoa väkivallattomuuden ja väkivallan välillä, ja kiistelemällä siitä voidaanko toimintaamme kuvailla väkivaltaiseksi vai ei, me vain voimaannutamme niitä. Väkivaltaa ei ole olemassa: se on epämääräinen ja moraalinen kategoria. Ainoastaan väkivallattomuus on olemassa, ja se tarkoittaa itsensä myymistä, pakenemista ja toisten ihmisten kamppailujen sensuroimista.

Suora demokratia on vain edustuksellista demokratiaa pienemmässä mittakaavassa. Se luo väisämättä samat specialistit, saman keskittämisen sekä saman ulossulkemisen mitä liitämme vallitseviin demokratioihin. Neljässä päivässä, kun väkijoukko ylitti 5000, suoran demokratian kokeilu oli jo täynnä valheellista ja manipulointia konsensusta, vaiennettuja vähemmistöjä, kasvanutta äänestämättömyyttä sekä specialistien ja sisäisten poliitikkojen dominoimaa.

Kafkamaisessa tapauksessa yritimme järjestää keskustelua, ja halusimme saattaa sen tiedoksi myös Toimintakomitealle. Pöydän ääressä ollut nuori katsoi lomakettaan, kuulakärkikynällä tehtyä surkeaa paperinpalasta, ja sanoi ettemme voi pitää tapahtumaamme siellä missä halusimme. Kysyin ”miksi?”, ja olin jo valmis riitaan. Vastaus oli paljon sääliävämpi mitä olin odottanut. ”Koska lomakkeemme on jaettu eri palstoihin, yksi palsta kutakin aukiolla olevaa tilaa kohti, mutta tuo portaiden yläpäässä oleva paikka ei ole virallinen tila.” ”Ei se mitään, ei meitä haittaa, merkkää se vaan johonkin.” ”Mutta en voi. Sille ei ole palstaa.” ”No tee sille palsta.” ”Ööö, en voi.” ”No voi helvetti, katotaan mikä on vapaana – katso, tässä, ’Pinkki tila’, kirjoita tapahtumamme ’Pinkkiin tilaan’, ja kun se alkaa niin sitten siirrymme muualle.” Kahdessa viikossa, ilman mitään aikaisempaa koulutusta, Espanjan Vallankumous oli luonut täydellisiä byrokraatteja!

Jotkut radikaalit anarkistit luottivat liikaa komiteoihin. Niistä oli hyötyä vain tiloina väittelyille ja tiloina kumottavaksi. Esimerkiksi heti alussa yleiskokous päätti olla julkaisematta kaikkien nimissä puhuvia yhtenäisiä manifesteja. Tämän seurauksena anarkistien täytyi joka ilta taistella komiteoissa minimivaatimuksia ja manifesteja vastaan. Lopulta oli komiteatapaaminen, jossa ei ollut läsnä yhtään anarkistia, ja minimivaatimukset puskettiin komiteassa läpi ja keskustuskokous ratifioi ne, kuten se ratifioi lähes kaikki sinne viedyt ehdotukset. Toisaalta taas anarkistien ehdotus hajauttaa yleiskokous vietiin äänestykseen kahdesti, ja sai molemmilla kerroilla murskaenemmistön, mutta molemmilla kerroilla se onnistuttiin mielenkiintoisesti torjumaan teknisellä kikkailulla. Se osoitti meidän olevan oikeassa, meillä oli paljon kannatusta ja yleiskokous oli huijausta – tämä oli jo itsessään voitto. Mutta suoraa demokratiaa ei voi uudistaa sisältä. Se täytyy tuhota.

Toinen esimerkki näiden organisaatiomuotojen sopimattomuudesta oli yritys järjestää pieni keskustelu väkivallattomuudesta. Se melkein epäonnistui, koska Itseorganisoitumisen ja suoran toiminnan alakomitealla kesti useita päiviä keskustella ja saavuttaa konsensus keskustelun järjestämisen yksityiskohdista. Lopulta kaksi ihmistä päätti jättää komitean huolimatta ja yhdessä komiteaan kuulumattoman anarkistin kanssa kolmikko järjesti onnistuneen keskustelun vain päivässä, saaden aikaan sen missä viidenkymmenen ihmisen ryhmä ei onnistunut viikossa.

Lopulta opimme omat rajamme. Kahden viikon kokoustamisen, väittelyjen ja ruohonjuurita-son byrokratian jälkeen jotkut meistä olivat valmiita ampumaan itsensä. Olimme lopen uupuneita, ja olimme tehneet pahan virheen hylätessämme kaikki muut projektimme ja toimintamme. Tämä osoitti välttämätöntä joustavuutta, mutta se tarkoitti myös sitä, että näiden kaikista kriittisimpien hetkien aikana kaduilla ei tapahtunut radikaalia anarkistista toimintaa. Kokouksiin osallistuminen tuntui aina erittäin tärkeältä, ihan siltä varalta että jotain menisi pieleen, mutta olisimme voineet säädellä osallistumistamme ja säästää vähän energiaa muuallekin.

Tässä suhteessä kävi päivän selväksi, että meiltä puuttuu ihmisiä, jotka uskaltavat puhua julkisesti. Tämä on tärkeä taito, jota meidän täytyy kehittää kollektiivisesti. Usein kokouksissa oli runsaasti antiautoritaareja, mutta me vain istuimme aloillamme ja kuuntelimme paskaa, koska kukaan meistä ei halunnut ottaa mikrofonia. Clotin naapuruston toisessa avoimessa yleiskokouksessa minua alkoi masentaa, koska siinä ei näkynyt yhtään sitä antiautoritaarista tunnetta mitä ensimmäisessä kokouksessa oli. Populistinen toimetttömyys jylläsi. Lopulta otin mikrofonin ja pidin kymmenen minuutin puheen, jossa kehotin keskittymään pitkän tähtäimen vallankumouksellisiin päämääriin ja itseorganisoitumiseen, sekä lyttäsini reformismin, pasifismin sekä yritykset yhdenmukaistavaan yhtenäisyyteen. Suuri osa joukosta hurrasi, ja jälkeinpäin yhä enemmän ihmisiä rohkaistui ilmaisemaan samanlaisia tuntemuksia, mikä muutti kokouksen suuntaa. Kokouksen jälkeen reilut puolenkymmentä ihmistä, mummoista opiskelijoihin, tulivat kiittämään minua puheenvuorostani, kun taas toiset tulivat käymään keskusteluja, joiden päätteeksi he joko vakuutuivat kannastani tai vähintään kunnioittivat anarkistista näkemystä. En nauttinut puhumisesta tai kehuista – se hermostutti ja vaivaannutti minua – mutta se pisti miettimään: jos en olisi puhunut, olisiko kokous vain jatkanut kulkuaan katkeamattomana harhakuvana reformistisesta enemmistöstä?

Nyt kun Placa Catalunyan valtaus on katoamassa, taistelu jatkuu asuinalueilla, radikaaleissa ammattiliitoissa, pienryhmissä ja näiden päivien aikana muotoutuneissa uusissa suhteissa. Aika näyttää, mutta uskoakseni olemme astuneet suuren harppauksen eteenpäin osallistumalla naapurustokokouksiin, tapaamalla uusia kumppaneita sekä voittamalla itsellemme sosiaalista näkyvyyttä vihamielisestä demokraattisesta ympäristöstä huolimatta. Todelliseen vallankumoukseen on vielä pitkä matka, mutta sen yritykset herätä eloon ovat hyvin näkyviä näissä yllättävissä, säälittävissä, väsyttävissä ja kauniissa hetkissä, kunhan meillä on rohkeutta olla siellä.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Syyttimiä ja sammuttimia
anarkistit #EspanjanVallankumouksessa
Kesä 2011

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20110720223424332>
Englanninkielinen alkuteksti löytyy osoitteesta:
<http://www.crimethinc.com/texts/recentfeatures/barc.php>

fi.theanarchistlibrary.org